

Res és meu

Enric Farrés Duran
A cura de Cèlia del Diego

Del 27 de gener al 23 d'abril de 2018 al Bòlit
i al Bòlit_St Nicolau (inauguració a les 12 h).

Marina Vives, gener de 2018

Em sembla un exercici curiós, això de mirar d'una manera distinta. Per exemple, si poses unes taules de treball en vertical, passen a ser quadres (*Quadre per ser vist*, Jordi, 2017), una sensació reforçada si les ubiques en un aparador que pots observar assegut en un banc. D'ençà que parlo amb l'Enric sobre aquest text, que passo els dies posant els ulls a elements que abans eren paisatge i hàbit, coses que eren meves que ara ja no ho són, ja no em pertanyen, s'allunyen i prenen en mi una consciència nova. Els respecto pel que són, ens autònoms i subjectivats. Com les idees, com l'autoria. De tots i de ningú. Seus. M'aixeco un dia pensant a mirar pel forat del pany, com a moment. Aquella sensació, aquella distància. Aquella observació tafanera i amatent.

Enric Farrés Duran pensa les exposicions com una totalitat i així cal també intentar entendre-les. Les fonts són intenses i es ramifiquen, les capes d'interpretació també. Segueixen aquestes línies alguns elements per donar entrada, per mirar des d'una manera d'estar i veure-hi.

La bossa nova, i abans la samba, es podrien classificar entre aquells tipus de música amb les que els nascuts als vuitanta ens podem imaginar més fàcilment una generació anterior a la nostra que va ser insultantment més sensual, divertida i viva. Potser només equiparable a segons quins tipus de rock&roll o funk. És igual, m'interessa capturar aquest moment de melangia, de carn ferma i cossos vibrants que ja no ho són. Cossos d'altres que ens hauria agradat habitar, moments que tenim dins encara que no els haguem viscut.

Melangia intrusa com quan, a més, l'admiració va més enllà de l'aspecte intel·lectual i des d'una perspectiva fetixista visitem casa seva. En el cas de l'arquitecta Lina Bo Bardi funciona a la perfecció perquè la Casa do Vidro és, en teoria, una proposta més del seu treball. La visitem per veure-la però també per ser-hi per un instant, tocar els seus objectes, habitar els seus espais.

Hi ha un aire brasiler en molt del que veurem (o no, perquè els detalls poden passar per alt si no parem atenció) en aquesta exposició amb dos espais i molts racons. Brasil és present en la bossa nova del meu record no viscut i en la samba que canta Elza Soares junt amb Roberto Ribeiro¹ al final de *Res és meu* (l'obra de teatre enregistrada en vídeo que podem veure a l'espai del Pou Rodó).

Brasil en l'homenatge a l'arquitecta Lina Bo Bardi, de la qual Farrés Duran incorpora al Bòlit_StNicolau els seus famosos displays, dissenyats per al Museu d'Art de São Paulo (MASP). Un suport expositiu revolucionari ja que activa, mitjançant un peu de formigó i una estructura de vidre, la transformació de les peces exposades, que passen d'imatge a objecte, observable des de més angles (el suport de vidre no només permet veure el revers dels quadres, també circular-hi al voltant). A més, aquestes peanyes aconsegueixen, des d'un punt de vista arquitectònic, alliberar els murs, que passen a poder incorporar finestres i per tant llum natural. Permeten també superar la linealitat de la paret, que definia fins

aleshores tant el recorregut en l'espai com la visualització de les pintures.

Parets que tornen a ser clau, com ja van ser-ho a "Una exposició de mirar" (La Panera, Lleida), precedent de "Res és meu", que són travessades, connectant dins i fora, i permeten aquí espisar des de l'interior. Parets que ens porten a mirar com si ho fessim per aquell forat a la paret (*Quadre per ser vist*, 2017) —amb aquella distància. Parets a les quals cal enfilarse per veure-hi (*Vàter de Torres Monsó i Josep Masdevall*) o parets i la seva absència (*Objecte ficció # Un display discapacitat*, 2017), especialment notòria al Bòlit_StNicolau.

Brasil al cartell de l'exposició, amb una gràfica —un altre dels interessos d'Enric Farrés Duran— que rememora el cartell de la primera Biennial de São Paulo (1951), obra d'Antônio Maluf, artista i dissenyador concretista que buscà en més d'una ocasió les relacions amb l'arquitectura, i també Brasil en el títol de la mostra, "Res és meu", que sense voler-ho —o sí, amb l'Enric això mai és senzill—, remet al *Manifesto antropófago* d'Oswaldo de Andrade, que el poeta escrigué el 1928 i que identifica el canibalisme cultural com a principal tret identitari de la cultura al Brasil. Per cert, que aquest manifest serà considerat l'inspirador del modernisme brasiler —moviment emancipador de caire poètic, arquitectònic, visual, polític— i antecedent dels moviments contra el postcolonialisme europeu.

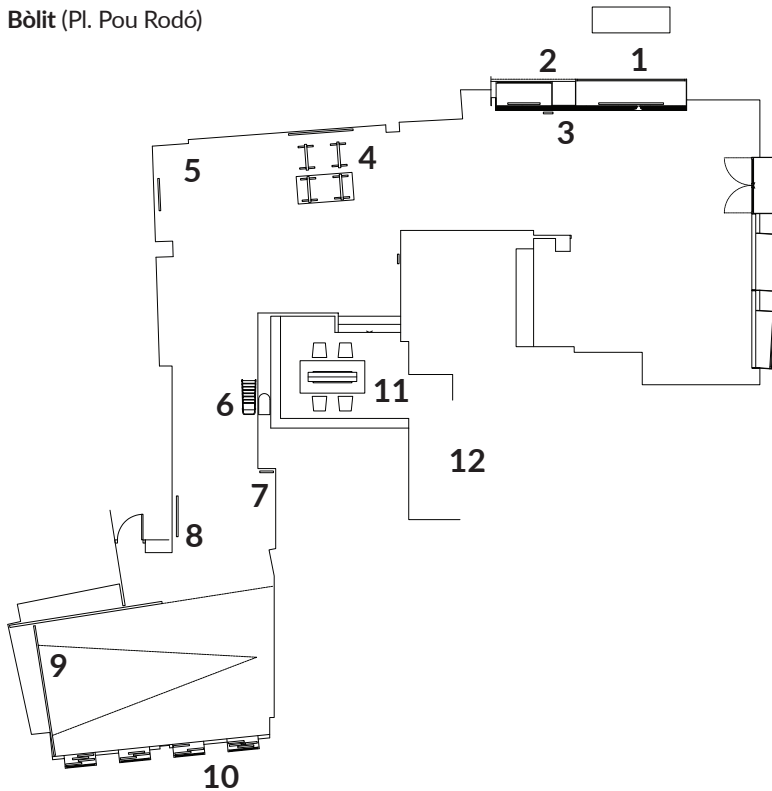
Autoria caníbal pensant que Farrés Duran tant endrapa el banc de Meier com les peanyes de Bo Bardi; un manuscrit de Pla o unes obres d'art de la col·lecció del Museu d'Història de Girona; l'expressionisme abstracte (involuntari) d'uns alumnes de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, com un Calder que no hi és (*Res és meu*). Tot és prestat, com la fotografia *Un bon display*, 2017, d'autor desconegut, que l'artista trobà en un mercat de puces de València. Tot engolit. Res és l'únic que pertany a Enric Farrés Duran, aquest espai de buit que ell ofereix, aquest univers de joc i intriga entre el que mires i el que veus, el que saps o el que imagines, el que és dret i el que està a l'inrevés, el que és d'algú i no ho és.

Autoria i la seva ocultació a la *Biblioteca sense títols*, on es giren els llibres per esborrar-ne el títol, la marca, el rastre, el nom i on també com a revés, es mostra el recull de les publicacions fetes per Enric Farrés Duran en el decurs de la seva trajectòria (*Publicacions especials i llibres d'artista*). Autoria que capgira a l'estil de John Berger, parlant de formes de mirar, mostrant el revers (*Tres figures i un paisatge*) que d'altra banda, com en el display de Bo Bardi, és capaç d'ensenyar, qüestionant els mecanismes pels quals una cosa és. Petjada, marca, arxiu. Rastre, registre, memòria. Memòria d'allò que no hem viscut. Memòria d'aquest res tan nostre.

Muntatge. En l'obra de teatre, muntatge escènic, que va d'un altre muntatge expositiu, que és la peça que també dona nom a "Res és meu", que es realitza al Bòlit_StNicolau durant el muntatge de l'exposició, i que s'estructura en un display evolutiu, que es va configurant, muntant-se, per observar pas a pas cada element d'aquest tot. Muntatge teatral amb un públic arrencat en dues fileres de cadires mirant-se de cara, amb un espai amb res enmig, únicament il·luminat pels focus de l'escena intensificant el buit abans que comenci tot. Res és seu, diu Enric Farrés Duran. Muntatge com a estructura, com a proposta en cru, com allò que normalment no es veu i que ara en mirar-ho cobra identitat. Muntatge espacial que homenatja, per cert, una vegada més, el treball de Lina Bo Bardi i el seu Teatro Oficina construït a São Paulo, Brasil. Muntatge i joc, ficció i empremta. A "Res és meu" tot és molt seu.

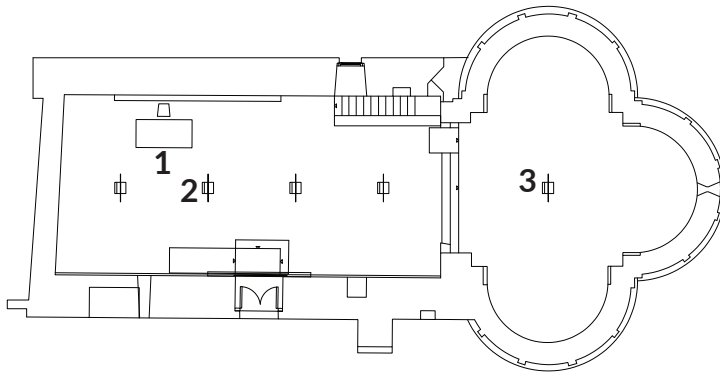
¹ *Swing Negrão* (Elza Soares), *Brasil Pandeiro* (Assis Valente), *O Samba Agora Vai* (Pedro Caetano), *É Com Esse Que Eu Vou* (Pedro Caetano), de l'àlbum *Sangue Suor e Raça*, 1972.

Bòlit (Pl. Pou Rodó)

1. Quadre per ser vist
2. Jordi
3. Un bon display
4. 2 taules
5. Manuscrit inèdit no literari
6. Estructura per veure obra vella
7. 2 figura (Tableaux 1456)
8. Estructura i Tableaux 3568
9. Vídeo de l'obra de teatre Res és meu
10. Tres figures i un paisatge
11. Publicacions especials i llibres d'artista
12. Biblioteca sense títols

Bòlit_StNicolau (Pl. Sta. Llúcia)

1. Tableaux 3345
2. Objecte ficció # Un display discapacitat
3. Res és meu

Activitats

*Res és meu

Una proposta escènica d'Enric Farrés Duran
Dijous 25 de gener a les 19 h
Bòlit_StNicolau / Inscripció gratuïta prèvia a info@bolit.cat

*Nada é meu

Conferència a càrrec d'Enric Farrés Duran
Dijous 8 de març a les 18.30 h
Bòlit / Entrada lliure

*Publicació

Presentació a càrrec d'Enric Farrés Duran
Dijous 19 d'abril a les 18.30 h
Bòlit / Entrada lliure

Visites guiades per a grups (gratuïtes, reserva a info@bolit.cat)
Activitats pedagògiques i familiars (a partir del 15 de febrer)

info@bolit.cat
972427627
www.bolit.cat

ORGANITZEN

AMB EL SUPORT DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

PATROCINAT PER

